

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 413)

Mar (1) / 2024

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 233)

மஹாஸ்ரீ முத்திரை

- 4-2. ஸம்முகௌ து கரௌ க்ருத்வா ஸுச்லிஷ்டௌ ஸுப்ரஸாரிதௌ
5. ஸம்முகம் மத்யமாயுக்த்மநிஷ்டிப்தாங்குலய: பரா:
அந்யோந்ய அபிமுகாச்சைவ புஜப்ருந்தேந கல்பிதா:
6. மஹாஸ்ரீரிதி விக்யாதா ஸர்வ ஸௌபாக்யதாயிகா
மோசநீ ஸர்வதோஷாணாம் சீக்ர ஸித்தி ப்ரதாயிநீ

பொருள் - (எதிரிகளை வீழ்த்தி, தடைகளை அகற்றும் முத்திரை) இந்த முத்ரையானது அனைத்து ஸௌபாக்யங்களையும் அளித்து, அனைத்து தீய சக்திகளையும் விலக்கி, நமது விருப்பங்களை நிறைவேற்றி, வித்யையை அளிக்கிறது. மிகவும் விரைவாகப் பலனை அளிக்கிறது. இரண்டு உள்ளங்கைகளையும் நமக்கு முன்பாக நீட்டி, இரண்டு நடு விரல்களை ஒன்றுடன் ஒன்று தொடும்படி வைக்கவேண்டும். பின்னர் மற்ற விரல்கள் அனைத்தும், அந்த நடுவிரல்களைத் தொடும்படியாக வைக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 99)

[சிஷ்யன்] யாராலும் உம்முடைய ஸித்தாந்தத்தைத் தகர்க்க இயலாது. இதனைக் குறித்து மூடர்கள் மட்டுமே எந்தப் பயனும் இன்றி எதிர்க்கிறார்கள்.

129. நிமீலயது லோசநே ந ஹி திரஸ்க்ருதோ பாஸ்கர:

சர்வ: ஸ்தகயது ஸ்திரம் பரப்ருத: கிமு த்வாங்கஷதி

ஸ்வயம் ப்ரமது பாலிசோ ந கலு வம்ப்ரமீதி சஷிதி:

கதர்தயது முஷ்டிபி: கதய கிம் நப: சஷும்யதி

பொருள் - (சிஷ்யன் கூறுதல்) ஒருவன் கண்களை மூடிக்கொண்டால், சூரியன் ஒளியற்றவன் ஆகான். காதுகளைக் மூடிக் கொண்டால், குயிலானது காகம் ஆகாது. சிறுவன் போன்று வட்டமாகச் சுற்றினாலும், பூமி சுற்றாது. தனது கை முஷ்டியை வானத்தில் சுழற்றினால், ஆகாயம் அச்சத்தில் நடுங்காது.

[குரு] நீ உண்மை மற்றும் ப்ரியம் ஆகியவற்றுடன் உரைக்கிறாய். நீ இப்போது அனைத்து எதிர்வாதிகளுடன், அவர்களுடைய ஸித்தாந்தங்களை எதிர்த்து வாதாட உள்ளாய். ஆகவே உனக்கான சரியான சபைத் தலைவரை நான் யார் என ஆராய்கிறேன்.

[குரு இப்படியாகக் கூறிய பின்னர் சிந்திக்கத் தொடங்குகிறார்]

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 378)

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி
நோற்ற நோன்பு ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - கீழில் திருவாய்மொழியில் அநுகரித்து தரிக்கப் பார்த்தார். “அநுகரித்து, தரிக்கவேண்டும்படியான கலக்கம் பிறந்தவிடத்திலும் வந்து முகம் காட்டிற்றிலன். இதுக்கு அடியென்? தன் பக்கல் ஆசாலேசமுடையார்க்குத் தானே வந்து முகங்காட்டி ரக்ஷிக்கக் கடவ ஸர்வேச்வரன், நம்பக்கல் ஆறியிருக்கைக்கு நிபந்தநமென்?” என்று பார்த்தார். “இனி இங்ஙனையாமித்தனை; நம் ப்ரக்ருதி ஸ்வபாவத்தாலே, தன்னாலல்லது செல்லாதபடியாயிருப்பதோர் ஆற்றாமை உண்டாயிருந்தது; நமக்கு அத்தை “ஸ்வரூபம்” என்றறியாதே ‘உபாயம்’ என்று இருந்தானாகவேணும்” என்று பார்த்து, தங்கையில் ஒன்றில்லாமையை யறிவித்து, அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் கூறிய சொற்களையும், அவன் செய்த செயல்களையும் தான் கூறியும், செய்தபடியும் இருந்து, கடந்த திருவாய்மொழியில் தரிக்க முயற்சி செய்தார். தனது திருவுள்ளத்தில், “இவ்விதம் இவன் கூறிய சொற்களை நாம் கூறியபடி இருந்தால் மட்டுமே உயிர் தாங்க இயலும் என்பதான கலக்கம் ஏற்பட்டபோதிலும், அவன் வந்து தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்கவில்லை. இதன் காரணம் என்ன? தன்னிடம் சிறிதளவும் ஆசை இல்லாதவர்களுக்குக் கூட, தானாகவே வலிய வந்து தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்துக் காப்பாற்றக்

கூடியவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், நம் விஷயத்தில் ஏதும் செய்யாமல் உள்ளதற்கான காரணம் என்ன?”, என்று ஆராய்ந்து பார்த்தார். உடனே அவருடைய திருவுள்ளத்தில், “இது இப்படியே ஆகவேண்டும். நம்முடைய சரீர ஸம்பந்தம் காரணமாக, அவன் அல்லாமல் தரித்தல் இயலாது என்ற ஆற்றாமை ஏற்பட்டது. அதனை நம்முடைய இயல்பு என்று எண்ணாமல், இந்த ஆற்றாமையை ஸ்நேஹமாகக் கொண்டு, அத்தகைய ஸ்நேஹத்தை முன்னிட்ட த்யானமானது பக்தி என்பதால், நாம் பக்தியை உபாயமாகக் கொண்டதாக அவன் எண்ணிவிட்டான் போலும். ஆகவே, இத்தகைய உபாயத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் தான் வந்து, தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்கலாம் என்று அவன் இருந்து விட்டான் போலும்”, என்று தீர்மானித்தார். ஆகவே தன்னிடம் கைம்முதல் ஏதும் இல்லை என்பதை அவனுக்குத் தெரிவித்து, அவன் திருவடிகளில் சரணம் அடைகிறார்.

வ்யாக்யானம் - கடற்கரையில் வெளியிலே, மஹாராஜர் உள்ளிட்ட முதலிகளோடும், “லக்ஷ்மணம் புண்ய லக்ஷணம்” என்கிற தம்பியோடுங்கூட எழுந்தருளியிருக்க, ஸ்ரீவீஷ்ணாழ்வான் “ராவணோ நாம துர்வருத்த:” என்று ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு வந்து, பெருமாள் திருவடிகளிலே விழுந்தாப்போலே, இவரும், அவன் கடற்கரையிலே தனியிருந்த இழவு தீர பிராட்டிமாரோடும் நித்யபரிகரத்தோடும் கூட சரீவரமங்கலநகரிலே திருவநந்தாழ்வான் மேலே எழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலை திருவடிகளிலே, வேரற்ற மரம்போலே புகலற்று விழுந்து சரணம் புகுகிறார். இவர்தாம் என்கொண்டு அவனை வடிம்பிடப் பார்க்கிறது? என்னில், அவன் ரஷ்ய விஷயாபேக்ஷியாயிருந்தான், நமக்கு ரக்ஷகாபேக்ஷை உண்டாயிருந்தது; ஆனபின்பு இதுக்கு மேற்பட ஸம்பந்தம் உண்டோ?

விளக்கம் - இதனை ஓர் உதாரணம் மூலம் விளக்குகிறார். ஸமுத்ரத்தின் கரையில் இராமன், ஸுகீரீவன் உள்ளிட்ட பல வானரர்களுடன், யுத்தகாண்டம் (18-7) – “லக்ஷ்மணம் புண்ய லக்ஷணம் – புண்ணியத்தை அடையாளமாகக் கொண்ட லக்ஷ்மணன் – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள லக்ஷ்மணனுடன் எழுந்தருளி இருந்தான். அப்போது விஷ்ணாழ்வான், யுத்தகாண்டம் (17-10) – ராவணோ நாம துர்வருத்த:

- தாழ்ந்த செயல்கள் கொண்ட இராவணன் – என்று, தன்னுடைய தாழ்ச்சியை முன்னிட்டுக் கொண்டு இராமனின் திருவடிகளில் சரணம் புகுந்தான். அதே போன்று இவரும் செய்கிறார். அவன் கடற்கரையில் தனியாக நின்ற தாழ்ந்து நிலை மாறும்படியாக, பிராட்டிமார்கள் மற்றும் நித்யமான வேலையாட்களுடன் கூடியவனாக, சிரீவரமங்கல நகரத்தில், ஆதிசேஷன் மீது எழுந்தருளியுள்ள வானமாமலை திருவடிகளில், வேர் இல்லாத மரம் போன்று விழுந்து, வேறு புகலிடம் அற்றவராகச் சரணம் புகுந்தார். இவர் அவனுடன் எந்த ஸம்பந்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அவன் தனக்கு விரைந்து உதவ நிர்ப்பந்தம் செய்கிறார் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; அவன், தன்னால் காப்பாற்றக் கூடிய பொருள்களை விரும்பியபடி உள்ளான்; நமக்கு, நம்மைக் காப்பவனை விரும்பும் நிலை உள்ளது; ஆக இதனைக் காட்டிலும் வேறு ஸம்பந்தம் வேண்டுமோ?

5-7-1 நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன் ஆகிலும்

இனி உன்னை விட்டொன்று

ஆற்றகிற்கின்றிலேன் அரவின் அணை அம்மானே!

சேற்றுத்தாமரை செந்நெல்லாடுமலர் சிரீவரமங்கலநகர்

வீற்றிருந்த எந்தாய்! உனக்கு மிகை அல்லேன் அங்கே

பொருள் – பலன் ஏற்படும்படியாகச் செய்யப்படும் கர்மயோகம் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆகவே, ஸூஷ்ம ரூபமாக உள்ள ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா குறித்த ஞான யோகத்தையும் கொண்டவன் அல்லன். எனவே இந்த இரண்டின் மூலம் கிட்டவல்ல பக்தியும் இல்லாமல் உள்ளேன். ஆனால், உன்னுடைய குணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால், என்னைக் காக்கும் ஒரே வஸ்துவாக உள்ள உன்னை விட்டு ஒரு நொடியும் பிரிவதற்குத் தாங்கமாட்டேன். உன்னை அண்டி நிற்கும் அடியவனான ஆதிசேஷனை அணையாகக் கொண்டு, அவனுக்கு உனது திருமேனியை எப்போதும் கொடுத்தபடி உள்ளவனே! சேற்று நிலத்து தாமரையானது செந்நெல்லுடன் கலந்து மலரும்படியாக, காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள சிரீவரமங்கல நகரத்தில், “அடியார்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக உள்ளவன்” என்ற தோற்றம் வெளிப்படும்படியாக அமர்ந்து எனக்கு உதவுபவனே! இவ்விதம் உள்ள உனக்கு நான் அங்கு புறம்பு அல்லேன்.

அவதாரிகை - எனக்குப் பேற்றுக்கு உடலாயிருப்பதொரு கைம்முதலில்லை. இல்லாமையாலே ரக்ஷகாபேசையுண்டு; பரிபூர்ணரான தேவர், ரக்ஷயவிஷயார்த்தியாய் இருந்தீர்; ஆகையாலே தேவரே என்அபேசைச் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - “என்னுடைய பேற்றுக்குக் காரணமாக இருப்பதாக எந்த ஒரு கைம்முதலும் என்னிடம் இல்லை. இவ்விதம் கைம்முதல் இல்லை என்றாலும், என்னைக் காப்பாற்ற ஒருவன் வேண்டும் என்ற விருப்பம் எனக்கு உள்ளது. பரிபூர்ணமாக உள்ள நீ, உன்னால் காப்பாற்றப்படும் பொருள்களை விரும்புவனாக உள்ளாய். ஆகவே நீயே எனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்) “ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி ந சாத்மவேதீ ந பக்திமாந் த்வச்சரணாரவிந்தே” என்கிறார். (ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி) நாட்டார் “இவன் செய்யாநின்றான்” என்றிருக்கைக்கும், அது கண்டு நான் “நமக்குச் சில உண்டாகாதே” என்று ப்ரமிக்கைக்கும், நீ கைவிடுகைக்கும் வேண்டுவதுண்டு; பலத்தோடே வ்யாப்தமாயிருப்பதொன்றில்லை. (ந சாத்ம வேதீ) தாச்சீல்யந்தோற்ற இருப்பன், எனக்கு அதுதானும் இல்லை. “தத் ஜ்ஞானமஜ்ஞானமதோந்யதுக்தம்” மிறே. ஆத்ம யாதாத்மய ஜ்ஞாந பூர்வகமாயிருக்கும் ஈசுவர ஜ்ஞாநம் எனக்கில்லை. (ந பக்திமாந்) பக்தியில்லை என்று சொல்லவேண்டாவிதே, கீழில் அவை இரண்டும் உண்டானால் வருமதிதேயது.

விளக்கம் - (நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்) ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (22) - ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி ந சாத்மவேதீ ந பக்திமாந் த்வச்சரணாரவிந்தே - கர்மயோகம் கொண்டவன் அல்லேன், ஞானயோகம் கொண்டவன் அல்லேன், உன்னுடைய திருவடிகளில் பக்தி கொண்டவன் அல்லன் - என்று கூறுகிறார். இந்த ச்லோகம் வ்யாக்யானம் செய்யப்படுகிறது. (ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி) - நாட்டில் உள்ளவர்கள், “இவன் சில கர்மங்களைக் கடைப்பிடித்தான்” என்று எண்ணுதல்; அதனைக் கண்டு நான் “நமக்குச் சில கர்மயோக பலன் ஏற்படும்” என்று மயங்குதல்; நீ கைவிடுதல்

என்ற நிலை. அதாவது எனது கர்மயோகத்திற்கு நிச்சயம் பலன் ஏற்படும் என்ற அவசியம் இல்லை; ஆனாலும், “இவன் கர்மயோகம் கைகூடப்பெற்று இவனே தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்வான்” என்று நீ கைவிடுவதற்கு வாய்ப்பு உள்ளது. ஆனால் உண்மையில் பலனுடன் சேர்ந்து உள்ள நிலை எனக்கு இல்லை. (ந ச ஆத்மவேதீ) - ஆத்மாவின் இயல்பை அறிந்தவனும் அல்லன்; அதாவது ஆத்மஞானம் கொண்டவன் போன்று உள்ளேன்; ஆயினும் அத்தகைய நிலையும் எனக்கு இல்லை; ஸ்ரீவிபு (6-5-59) - தத் ஜ்ஞானம் அஜ்ஞானம் அத: அந்யத் உக்தம் - பரம்பொருளைப் பற்றிய ஞானமே ஞானம் ஆகும்; மற்றவை அனைத்தும் அஜ்ஞானமே ஆகும் - என்பது காண்க; ஆத்ம ஞானம் இல்லை என்னும்போது, அத்தகைய ஆத்மாவைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடியான ஞானத்தை முன்னிட்டு ஏற்படும் ஈச்வர ஞானமும் இல்லை என்றாகிறது. (ந பக்திமாந்) - பக்தி இல்லை என்ற தனியே கூறவேண்டியதில்லை. கர்மயோகம் மற்றும் ஞானயோகம் ஏற்பட்டால், பக்தியானது தானாகவே வருவதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (நோற்ற நோன்பிலேன்) “நோன்பிலேன்” என்னவமையாதோ, “நோற்ற நோன்பிலேன்” என்ன வேணுமோ? என்னில், ஸாதநங்களைச் சமிய அநுஷ்டித்து, பலத்தோடே வ்யாப்தமாகப் பார்த்திருக்கலாவது ஒன்றில்லை என்கைக்காக. சக்ரவர்த்தி, ஸ்ரீவஸுதேவரைப்போலே பேற்றுக்கடியாக நினைத்திருக்கலாவதொன்றில்லை. (நுண்ணறிவிலேன்) “ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி” என்கிறவிடத்தில், தர்மமில்லை என்னாதே தர்மநிஷ்டனாகப் பெறுகிறிலேன் என்றாப்போலே, அறிவிலேன் என்னாதே, நுண்ணறிவிலேன் என்கிறது. ஸ்வ ஸ்வரூப ஜ்ஞாந பூர்வகமாகப் பரஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கார பர்யந்தமாக அறியும் அறிவை உடையேன் அல்லேன்.

விளக்கம் - (நோற்ற நோன்பிலேன்) - “நோன்பு இலேன்” என்று கூறினால் போதாதோ; “நோற்ற நோன்பிலேன்” என்று கூறவேண்டுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது, ஸாதநங்களை நன்றாகக் கைக்கொண்டு, அவற்றை நன்கு இயற்றி, அவற்றின் பலனுடன் கூடியிருத்தல் போன்ற ஏதும் இல்லை என்பதை உணர்த்தவே இவ்விதம் கூறினார். தசரதரைப் போன்றும், ஸ்ரீவாஸுதேவரைப் போன்றும் பேறு பெற்றதற்கு அடிப்படையாக எதனையாவது நினைக்கலாம் என்றால், அவ்விதம் ஏதும் இல்லை. (நுண்

அறிவிலேன்) - “ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி” என்ற இடத்தில், “தர்மம் இல்லை” என்று கூறாமல் “தர்ம நிஷ்டை இல்லை” என்று கூறியது போன்று இவரும், “அறிவு இல்லை” என்று கூறாமல், “நுண் அறிவு இல்லை” என்கிறார். அதாவது என்னுடைய ஆத்ம ஸ்வரூப ஞானம் மூலமாக, அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை நேரடியாக அறியக்கூடியது முடிய உள்ள அறிவைக் கொண்டவன் அல்லன்.

வ்யாக்யானம் - (ந பக்திமாந்) என்றும், “நின்கணும் பத்தனல்லேன்” என்றும் எடுத்துக் கழித்த மாத்ரம் இங்கும் எடுத்துக் கழியாதொழிவானென்? என்னில், “உபய பரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய” என்கிறபடியே, அவையிரண்டுமுண்டானால் வருமதிநே பக்தி; அவை இல்லாமையாலே எடுத்துக் கழிக்கவும் வேண்டாவிநே. ஆனால் இவ்வோபாதி “கர்மமில்லை” என்றபோதே ஜ்ஞாநமில்லையாகாதோ, அது எடுத்துக் கழிக்க வேண்டுவானென்? என்னில், பூர்வஜந்மத்திலே கர்மம் தலைக்கட்டினவளவிலே சரீர விசுலேஷம் பிறந்தால், அநந்தர ஜந்மத்திலே ஜ்ஞாநமுண்டாகக் கடவது. பக்தியும் அப்படியானாலோ? என்னில், ஜ்ஞாந கர்மங்கள் இரண்டும் உண்டானால் பக்தி கூடியல்லது நில்லாது, ஆன பின்பு இங்கு அப்படியாகவொண்ணாது. “உன்னை விட்டொன்று மாற்றுகிற்கின்றிலேன்” என்று இவர் சொல்லுகிற இது பக்தியன்றோ, “ஸநேஹ பூர்வமநுத்யாநம் பக்தி:” இநே; ஆன பின்பு இது உபாயமானாலோ? என்னில், அங்ஙனொண்ணாதிநே;

விளக்கம் - “ந பக்திமாந் - பக்தி உடையவன் அல்லேன்” என்றும், திருமாலை (25) - நின்கணும் பத்தனல்லேன் - என்றும் கூறியது போன்று, இவரும் பக்தி என்பதை எடுத்துக் கூறி, அதன் பின்னர் அதனை இல்லை என்று கூறியிருக்கலாம் அல்லவோ? அதனைச் செய்யாது ஏன் விடுத்தார்? ஆத்மஸித்தியில் - உபய பரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய - கர்மம் மற்றும் ஞானத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மனம் கொண்டவனுக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப, கர்மமும் ஞானமும் ஏற்பட்டால் பக்தியானது தானாகவே வது சேரும் அல்லவோ? அவை இரண்டு இல்லை என்னும்போது, பக்தியைக் கூறி, அதன் பின்னர், அதனை இல்லை என்று தள்ளவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால் இதனைப் போன்றே, “கர்மம் இல்லை” என்றவுடன், “ஞானமும் இல்லை” என்று ஆகாதோ? இவ்விதம் உள்ளபோது, ஞானத்தை உரைத்து, அதன் பின்னர் அதனைத் தள்ளியிருக்கவேண்டாம் அல்லவோ என்று

கேட்கலாம்; இதற்குப் பதில் அருளிச்செய்கிறார். முற்பிறவியில் கர்மம் ஏற்பட்டு, சரீரம் பிரிந்து, அடுத்த பிறவியில் ஞானம் ஏற்படலாம் என்பதால் இவ்விதம் கூறினார். அப்படியானால், அதனைப் போன்று வேறு ஒரு பிறவியில் பக்தி ஏற்படலாம் அல்லவோ என்றால், ஞானமும் கர்மமும் ஏற்பட்டால், பக்தி ஏற்படாமல் இருக்காது, ஆனால் இங்கு அப்படியாக முடியாது. “உன்னை விட்டொன்று மாற்றுகின்றிலேன்” என்று இவர் அருளிச்செய்யும் இத்தகைய பக்தி அல்லவா, ஸ்நேஹ பூர்வமநுத்யாநம் பக்தி: - ஸ்நேஹத்தை முன்னிட்டுக் கொண்ட த்யானமானது பக்தி - என்பது ஆகும் அல்லவோ? அப்படி உள்ளபோது, இத்தகைய பக்தியானது உபாயமாக இருக்கலாம் அல்லவோ? அதாவது, கர்மம் மற்றும் ஞானம் இன்றி, ஸ்நேஹம் மூலமாக ஏற்படும் பக்தி கூடலாம் அல்லவோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - கர்ம ஜ்ஞாந ஸஹ க்ருதாந்த:கரணனுக்குப் பிறக்கும் பரபக்தியிறே சாஸ்த்ரங்களில் ஸாதநமாகச் சொல்லிப் போருகிறது; இது அங்ஙனன்றிக்கே, அவனநுக்ரஹமடியாக வந்ததாகையாலே இது ஸ்வரூபமாம் இத்தனை. அங்ஙனன்றிக்கே, புராணங்களிலே தனித்தனியே கர்ம ஜ்ஞாநங்களை ஸாதநமாகச் சொல்லுகையாலே சொல்லிற்றாகவுமாம்.

விளக்கம் - அப்படி ஏற்படாது. கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றுடன் சேர்ந்துள்ள மனதிற்கு உண்டகும் பரபக்தி மட்டுமே சாஸ்த்ரங்களில் பக்திக்கு சாதனமாகக் கூறப்பட்டது. ஆனால் ஸ்நேஹத்தை முன்னிட்டு வரும் பக்தியானது, அவனுடைய கருணையால் வந்தது மட்டுமே ஆகும்; இது ஸ்வரூபமே ஆகும். இதுவரை வேதாந்தங்களில் கூறப்பட்டது போன்று கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றை அங்கமாகக் கொண்டும், தான் அங்கியாகவும் உள்ள பக்தியைக் கூறினார். அடுத்து, கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றைத் தனித்தனியான சாதனமாகக் கூறும் புராணங்கள் மூலமாக அருளிச்செய்கிறார். அதாவது புராணங்களில் கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றைத் தனித்தனியே கூறியுள்ளதால், “பக்தி” என்பதைத் தனியே எடுத்துக் கூறி, அதனைத் தள்ளாமல் இருந்தார் எனலாம். சாதனங்கள் இல்லை என்றால், அந்தச் சாதனங்கள் மூலம் கிட்டப்படும் பயனும் இல்லை என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – இவையில்லையாகில் முதலில்லாதார் பலிசை இழக்குமத்தனையன்றோ? என்ன, (ஆகிலும்) இங்ஙனேயிருந்ததேயாகிலும். “ஆற்றகிற்கின்றிலேன்” என்கிற இத்தை, “உபாயம்” என்று இருந்தாராகில், (ஆகிலும்) என்கைக்கு விஷயமில்லை. ஆனால், நீர் இந்நாள் வரையும் ஆறியிருந்தீரே? என்ன, (இனி) உன்னையும் அறியாதே என்னையும் அறியாதே இருந்தவன்று இழக்கவமையாதோ, உன் நிறைவும் என் குறைவும் அறிந்த இன்றும் இழக்க வேணுமோ? ஒருவன் கையிலே சோறுமுண்டாய் அவன் இடுவானுமானால், ஒருவனுக்குச் சோறுமின்றிக்கே பசியனுமானால் இழக்க வேணுமோ?

விளக்கம் – இந்தச் சாதனங்கள் இல்லை என்றால், “முதல் இல்லாதவர்கள் வட்டியைப் பெற இயலாது அல்லவோ” என்பதாக எழக்கூடிய கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். (ஆகிலும்) - இப்படியாக சாதனங்கள் இல்லை என்ற நிலை உள்ளபோதிலும். அதாவது, கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றை அம்சமாகக் கொண்ட பக்தி இல்லை என்றாலும், “ஆற்றகிற்கின்றிலேன் - உன்னை விட்டுப் பிரிவதைப் பொறுக்கமாட்டேன்” என்பதான பகவத் கடாசஷம் காரணமாக வந்த நிலை மூலம் ஏற்பட்ட பக்தியை உபாயமாக நீவிர் கொள்ளலாம் அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். (ஆகிலும்) “அவ்விதமாக உள்ளது என்னும் நிலை இருந்தாலும்” என்ற பேச்சிற்கு இடமில்லை. “ஆனால், இத்தனை காலம் நீவிர் பொறுமையுடன் இருந்தீர் அல்லவோ?” என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (இனி) - உன்னைக் குறித்தும் மற்றும் என்னைக் குறித்தும் அறியாதபோது, இழப்பதற்கு ஏதும் இல்லை என்ற நிலை இருந்தது. ஆயினும் இப்போது, உனது நிறைவு மற்றும் எனது குறைகள் ஆகியவற்றை அறிந்த பின்னர் மேலும் இழக்கவேண்டுமா? இதற்கு ஸர்வேச்வரன் இவரிடம், “நிறைவு இல்லாத ஒருவனுக்கு, பரிபூர்ணமாக உள்ள ஒருவன் நிச்சயம் உதவ வேண்டுமா?”, என்று கேட்க; இவர் “உதவவேண்டும்” என்று கூறி, ஓர் உதாரணம் காண்பிக்கிறார். ஒருவன் கையில் உணவு உள்ளது, அதனை அவன் அளிக்கவும் தயாராக உள்ளான்; இப்படி உள்ளபோது, உணவு இன்றி பசியால் தவிக்கும் ஒருவன் அதனை இழக்கலாமா?

வ்யாக்யானம் - (இனி) என் கையிலேயும் ஒன்றுண்டாய் அது சமையுந்தனையும் ஆறியிருக்கிறேனோ. ஸத்தையை உபாயத்திலே செலவெழுதிக் கைவிடப்பார்க்கில் பார்க்குமித்தனை. அநாதிகாலம் மெய்மறந்து இழந்த காலம் போராதோ. நான் மெய்யாக இசைந்த இன்றும் இழக்கவேணுமோ?

விளக்கம் - (இனி) - என்னிடம் ஏதேனும் உபாயம் இருந்து, அந்த உபாயம் கைகூடும் காலம் முடிய நான் பொறுத்து நிற்கிறேனோ? இதனை கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “உபாயம் இல்லை என்று ஏன் கூறுகிறீர்? நாம் அளித்த கடாசஷமாகிய ‘ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்து இருத்தல் என்பது பொறுக்க இயலவில்லை’ என்பதையே உபாயமாகக் கொள்ளலாம் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஸ்வரூபத்தை உபாயமாகக் கொண்டு, அத்தகைய உபாயத்திற்காக முயற்சி செய்யாமல் கைவிட எண்ணினால், நீ கூறியது பொருந்தும் என்று ஸர்வேச்வரனிடம் கூறுகிறார். எல்லையற்ற காலமாக நான் உண்மையான நிலையை மறந்து, உன்னை பெறுவதற்கான உபாயத்தை இழந்தது போராதோ? நான் உண்மையை உணர்ந்த இந்த நாளிலும் இழக்கவேண்டுமா?

வ்யாக்யானம் - (உன்னை விட்டு) நீயும் என்னைப்போலே இருந்தாயாகில் ஆறியிரேனோ, நானும் சிறிது செய்து வரவேண்டும்படியோ நீ இருக்கிறது. (உன்னை விட்டு) ப்ராணனை விட்டு ப்ரக்ருதி தரிக்கவற்றோ. (ஒன்று மாற்றுகிற்கின்றிலேன்) உன்னுடைய ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் எனக்கு தாரணத்துக்கு உடலாயிருக்கிறதில்லை. “தத் தஸ்ய ஸத்ருசம்பவேத்” என்று ஆறியிருக்கைக்கும் ஒரு வழியுண்டிறே அவளுக்கு, கடலை அணை செய்யவும் ராவணனை அழியச் செய்யவும் வேண்டாவிதே இவர்க்கு.

விளக்கம் - (உன்னை விட்டு) - எனது பிரிவைப் பொறுக்க இயலாமல் நீயும் என்னைப் போன்று தவித்தபடி இருந்தால், நான் ஏதும் செய்யாமல் பொறுமையுடன் இருப்பேனோ? நானும் சிறிது ஏதேனும் உபாயத்தைக் கைக்கொண்டு வரும்படியாக அல்லவோ நீ உள்ளாய்? (உன்னை விட்டு) - உயிர் பிரிந்த பின்னர் சரீரம் பிழைக்குமா? (ஒன்று மாற்றுகிற்கின்றிலேன்) - உனது ஸ்வரூபம் குறித்த ஞானம் மட்டுமே நான் தரிப்பதற்குக் காரணமாக இருப்பதில்லை. ஆனால், சீதைக்கு இராமனுடைய ஸ்வரூப ஞானம் மட்டுமே

உயிர் பிழைத்திருப்பதற்குக் காரணமாக இருந்தது அல்லவோ என்பதற்குப் பரமாணம் காண்பித்து மறுக்கிறார். ஸுந்தரகாண்டம் - தத் தஸ்ய ஸத்ருசம்பவேத் - அவ்விதம் அவர் என்னை அழைத்துச் செல்லும் தகுதி அவருக்கு உள்ளது - என்று சீதை பொறுமையுடன் காத்திருப்பதற்காக ஒரு வழி அவளிடம் இருந்தது. அவளைக் காப்பாற்றுவதற்காக, கடலில் அணை கட்டியது மற்றும் இராவணனை அழித்தது போன்ற செயல்கள் ஏதும் இவர் விஷயத்தில் அவசியம் இல்லை என்னும்படியாக இவர் உள்ளார்.

வ்யாக்யானம் - (அரவினணையம்மானே) கீழ் தம்முடைய அபூர்த்தி சொல்லிற்று; மேல், அவனுடைய பூர்த்தி சொல்லுகிறது. (அரவினணை) உன்னுடைய போகப் பராவண்யம் என்னால் ஆறியிருக்கலா யிருக்கிறதோ? நீ பரமபோகியாயிருக்க, என்னால் ஆறியிருக்கப் போமோ? அநந்தசாயித்வம் ஸர்வாதிகத்வத்துக்கு லக்ஷணமிறே. அரவை அணையாகவுடைய ஸர்வேச்வரனே! இன் சாரியை. (சேற்றுத்தாமரை இத்யாதி) வெறும் அரவினணை யம்மானானாயாகில் நான் ஆறியிருக்கலாயிற்றே. (சேற்றுத் தாமரை) பரமபதத்தையும் விஸ்மரிக்கும்படியான தேசம். சேறுகளிலே தாமரைகளானவை செந்நெலூடே, அவற்றுக்கு அணுக்கனிட்டாற்போலே அலராநிற்கும். ராஜாக்கள் எடுத்து விட்டவிடத்தே பரிகரமும் புகுமித்தனையிறே.

விளக்கம் - (அரவின் அணை அம்மானே) - இதுவரை தன்னுடைய குறைகளைக் கூறினார். இனி அவனுடைய நிறைவைக் கூறுகிறார். (அரவின் அணை) - நீ இன்பமாக உள்ள நிலையானது என்னால் ஆறியிருக்கும்படி உள்ளதா? இல்லை. நீ அனைத்தையும் அனுபவித்தபடி உள்ளபோது, உன்னைப் பிரிந்த என்னால் ஆறியிருக்க முடியுமா? ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ள தன்மையானது அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்பதற்கான அடையாளம் அல்லவோ? பாம்பைப் படுக்கையாகக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனே! (சேற்றுத்தாமரை இத்யாதி) - பாம்பைப் படுக்கையாகக் கொண்டவன் என்று இருந்தால் மட்டுமே நான் பொறுத்திருப்பேன். (சேற்றுத் தாமரை) - பரமபதத்தை நினைவுபடுத்துவதாக உள்ள இடம். சேறுகளில் மலர்ந்து நிற்கும் தாமரைகள், செந்நெல்லின் நடுவே, அவற்றுக்கு அணுக்கன் இட்டது போன்று மலராமல் நிற்கின்றன. அரசர்கள் வரும்

இடத்திற்கு அவனுடைய அனைத்து படைகளும் வரும்; அதாவது ஸர்வேச்வரன் இங்கு வந்து அவதரித்த காரணத்தால் நித்யஸூரிகளும் இங்கு வருவர்.

வ்யாக்யானம் - (சீரீவரமங்கலநகர்) “தேவாநாம்பூரயோத்யா” என்னுமாபோலே. பரமபதத்திற்காட்டில் தனக்கு நகரமாக விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசம். ஸம்ஸாரிகளுடைய ரக்ஷணத்துக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம். (வீற்றிருந்த) “அங்கே இருக்கக்கடவ நமக்கு இவ்விருப்பு இருக்கவேண்டா நின்றதே” என்னும் வெறுப்போடன்றிக்கே, தட்டியிலிருந்தவன் முடிசூடினாப்போலே தன் வேறுபாடு தோற்றவிருக்கை. (எந்தாய்) அங்குத்தையிருப்பு நித்யஸூரிகளுக்கு ஆனாப்போலே, இவ்விருப்பு எனக்காகவன்றோ இருக்கிறது. சீரீவரமங்கலநகரான அங்கே வீற்றிருந்த எந்தாய்!

விளக்கம் - (சீரீவரமங்கலநகர்) - “தேவாநாம்பூரயோத்யா - நித்யஸூரிகளுடைய இடமானது அயோத்தி என்னும் பரமபதம்” என்பதற்கு ஏற்ப, பரமபதத்தைக் காட்டிலும் தனக்கு ஏற்ற நகரமாக விரும்பி வசிக்கும் இடம். ஸம்ஸாரிகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக எப்போதும் வசிக்கும் இடம். (வீற்றிருந்த) - “அங்கு இருக்க வேண்டிய நாம், இங்கு வந்து இருக்கும்படியான நிலை ஆனதே” என்னும் வெறுப்புடன் இல்லாமல், சிறைச்சாலையில் இருந்த ஒருவன் முடிசூடிக்கொண்டது போன்று, தனக்கு எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை என்பதாக உள்ளான். (எந்தாய்) - அங்கு நீ உள்ளது நித்யஸூரிகளுக்காகவே ஆகும் என்பது போன்று, இங்கு உள்ளது என்பது எனக்காகவே என்றாகிறது. சீரீவரமங்கலநகரான அங்கு வீற்றிருந்த எனது தந்தையே!

வ்யாக்யானம் - (உனக்கு மிகையல்லேன்) நித்யவிபூதியிலே நெடுங்கைநீட்டாக இருந்தாயாகில் நான் தரித்திருக்கலாயிற்றே, எனக்காக வந்தவிடத்தே நான் இழக்கவோ? (அங்கே வீற்றிருந்த உனக்கு மிகையல்லேன்) ரக்ஷய விஷயம் தேட்டமான உனக்குப் புறம்பல்லேன். (உனக்கு மிகையல்லேன்) “வைதர்மயம் நேஹ வித்யதே” என்று மற்றைப் போதைக்கு நானிரேன். உனக்கு மிகையானபோது அல்லேனாய் விடுவன். இத்தால் நமக்கு லாபமென்? என்ன, (அங்கே) “தவசார்த்த ப்ரகல்பதே” என்று, இத்தால் வரும் ப்ரயோஜனமும் தேவரதே. ஸ்தநந்தய ப்ரஜையைப் பால் குடித்து வயிறு நிறையக் கண்டு உகக்கும்

தாயைப்போலே, சேஷபூதன் ஸ்வரூபம் பெற்று அடிமை செய்கை சேஷிக்குப் பேறிநே.

விளக்கம் - (உனக்கு மிகையல்லேன்) - எட்டாத இடமான நித்யவிபூதியில் நீ நின்றபோதிலும், என்னால் தரித்து நிற்க இயன்றது. இப்படி உள்ளபோது, எனக்காக நான் உள்ள இடத்தைத் தேடி வந்த உன்னை இழப்பேனோ? (அங்கே வீற்றிருந்த உனக்கு மிகையல்லேன்) - காக்கும் பொருள்களை எப்போதும் தேடியபடி உள்ள உனக்கு, நான் வெளியில் உள்ளவன் அல்லன். அல்லது வேறுவிதமாகக் கூறலாம். (உனக்கு மிகையல்லேன்) - அயோத்யாகாண்டம் (31-22) - வைதர்மயம் ந இஹ வித்யதே - என்னை அடியவனாக நீ கொள்வதில் ஏதும் மாறவில்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நான் வேறுவிதமாக இருக்கமாட்டேன். உனக்கு நான் வேண்டாதவனாக ஆகும்போது, உன்னை விடுவேன். “இதனால் நமக்கு என்ன லாபம்” என்று ஸர்வேச்வரன் கேட்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (அங்கே) - “தவசார்த்த ப்ரகல்பதே - உமக்கே பயன் கிடைக்க உள்ளது” என்கிறார். இதன் மூலம் கிட்டவல்ல பயன் உன்னுடையதே ஆகும். தாய்ப்பால் பருகும் குழந்தையானது பாலைப் பருகி, வயிறு நிரம்பிக் கிடப்பதைக் கண்ட தாய் மகிழ்வது போன்று, உனது அடிமையானவன், அடிமைத்தன்மை என்னும் ஸ்வரூபத்தை அடைந்து கைங்கர்யம் செய்தால், எஜமானனாகிய உனக்குப் பேறு அல்லவோ?

5-7-2 அங்குற்றேனல்லேன் இங்குற்றேனல்லேன்

உன்னைக் காணும் அவாவில் வீழ்ந்து நான்
எங்குற்றேனும்ல்லேன் இலங்கை செற்ற அம்மானே
திங்கள்சேர் மணி மாட நீடு சிரீவரமங்கலநகருறை
சங்கு சக்கரத்தாய் தமிழேனுக்கு அருளாயே

பொருள் - மோகஷம் அடைவதற்கான உபாயங்களைக் கைக்கொண்டு, நீ உள்ள இடமான, அடையப்படவேண்டிய இடத்திற்குப் புகுந்தவன் அல்லேன். “உபாயங்கள் ஏதும் இல்லாதவர்கள் பொறுமையுடன் இருக்கவேண்டும்” என்று, ஆசை ஏதும் இல்லாதவனாக, இருந்த இடத்திலும் நான் இருப்பதில்லை. எல்லையற்ற இனிமையாக உள்ள உன்னை அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற எல்லையற்ற ஆசையில் அகப்பட்டு, பிரிவாற்றாமையால் வாடும் நான்,

மற்றவற்றை விரும்பி, வேறு உபாயங்களைக் கைக்கொள்பவர்கள் நிலையிலும் இல்லை. உனது அடியாளான சீதை விஷயத்தில் தடையாக இருந்த இலங்கையை அழியச் செய்து சீதையை அடைந்தவனே! அந்த அவதார காலத்திற்கு பின்னர் வந்தவர்களுக்கு உதவும்விதமாக, சந்த்ரனுடன் சென்று சேரும்படியாக உயர்ந்த மாணிக்க மாடங்கள் வளர்ந்துள்ள சிரீவலமங்கலநகரில் எப்போதும் வாசம் செய்பவனாக உள்ளவனே! அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிப்பதற்கும், அடியார்களுக்கு இன்பம் அளிப்பதற்கும் ஏற்றபடியான ஆயுதங்களைக் கொண்டவனே! உன்னை அல்லாமல் வேறு துணை ஏதும் இல்லாத எனக்கு, நீ க்ருபை செய்தருளவேண்டும்.

அவதாரிகை - “ஆற்றேன்” என்றால் பெற்றதென், ப்ரதிபந்தகங்கள் இன்னமுண்டே? என்ன; “பிராட்டிக்கு வந்த ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கினாப்போலே அடியேனுடைய விரோதியையும் போக்கியருளவேணும்” என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் “ஆற்றகிற்கின்றிலேன்” என்று பிரிவாற்றாமை குறித்து உரைத்தார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் இவரிடம், “அப்படிப்பட்ட பிரிவாற்றாமை என்னும் உயர்ந்த ஈடுபாட்டைப் பெற்றது மட்டுமே போதுமா? மேலும் தடைகள் உள்ளதே”, என்றான். இதற்கு இவர், “சீதைக்கு ஏற்பட்ட தடைகளை நீக்கியது போன்று, அடியேனுடைய விரோதிகளையும் போக்கவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அங்குற்றேனல்லேன்) முக்தர் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே யுலாவினாற்போலே ஸித்த ஸாதநனாய்த் திரிகிறேனல்லேன். (இங்குற்றேனல்லேன்) இங்கேயிருந்து ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுமவர்களிலே ஒருவனாய் இருக்கிறேனல்லேன். அன்றிக்கே, (அங்குற்றேனல்லேன்) “நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்” என்கிறபடியே, உன்னை யநுபவித்து ஸம்ஸாரத்தை நினையாதிருக்கிறேனல்லேன். (இங்குற்றேனல்லேன்) “மறந்தேனுன்னை முன்னம்” என்கிறபடியே, உன்னை மறந்து “அவர் தரும் கலவியே கருதி” என்கிறபடியே, அதுவே ப்ராப்யமாக இருக்கிறேனல்லேன் என்னுதல். “யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடு செய்கை”யாலே அப்படி இருக்கமாட்டாரே.

விளக்கம் - (அங்குற்றேனல்லேன்) - உபாஸகர்களில் ஆரப்தயோகர் மற்றும் ஆருடயோகர் என்று இரண்டு வகையினர் உள்ளனர். பரமபதம் செல்வதற்கான உபாயத்தை இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோது கைக்கொண்டு, அங்கு சென்று மோக்ஷ பலனை அனுபவிப்பவர்கள் ஆருடயோகர் ஆவர். முக்தர் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உலவுவது போன்று, அங்கு செல்வதற்குத் தேவையான உபாயங்களைக் கைக்கொண்டவன் அல்லன். (இங்குற்றேனல்லேன்) - இங்கு இருந்து உபாயங்களைக் கொண்டபடி உள்ள ஆரப்தயோகர் நிலையிலும் இல்லை; அதாவது உபாயத்தைக் கைக்கொண்டவனும் அல்லன், கைக்கொள்ள முயல்பவனும் அல்லன். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். (அங்குற்றேனல்லேன்) - சாந்தோக்யத்தில் - நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம் - தனது பழைய சரீரத்தைக் குறித்து எண்ணாமல் உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப, உன்னை அனுபவித்தபடி இருந்து, இந்த ஸம்ஸாரத்தை நினைக்காமல் இருக்கிறேன் என்ற நிலையில் நான் இல்லை; அதாவது நினைத்தபடி உள்ளேன். (இங்குற்றேனல்லேன்) - பெரியதிருமொழி (6-2-2) - மறந்தேன் உன்னை முன்னம் - என்பதற்கு ஏற்ப உன்னை மறந்து, பெரியதிருமொழி (1-1-1) - அவர் தரும் கலவியே கருதி - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸம்ஸாரமே அடையப்படவேண்டிய நிலை என்று இதனை பேறாகக் கொண்டு இருப்பவனும் அல்லன். ஆனால் இவர், இந்த உலகில் உள்ள மற்ற விஷயங்கள் அடையத்தக்கது என இருப்பவரா என்றால், அதுவும் இல்லை. எப்படியென்றால், இந்த உலகில் உள்ள விஷயங்களில் ஏதேனும் ஒன்றைப் பற்றிக் கொண்டு, அதன் மூலம் பகவத் விஷயத்தை விட்டு அகன்று போகும்படியான ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள சேதநன் ஒருவனுடைய நிலையை, அத்தகைய எண்ணமானது அறவே நீங்கும்படியாக இருந்து தவிப்பவர் என்பதால் ஆகும்; திருவிருத்தம் (95) - யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடு செய்கை - என்பது காண்க. ஆகவே இவ்விதமாக மற்ற விஷயங்களை நீக்கும் வரதம் கைக்கொண்டதால், அவ்விதம் இருக்கமாட்டார்.

வ்யாக்யானம் - (உன்னை இத்யாதி) ஆனால், “மேலொருகாலாகிலும் சில செய்யவல்லீரோ?” என்னில்; அது, முன்பே “உன்னைவிட்டொன்று மாற்ற கிற்கின்றிலேன்” என்று சொன்னேனிறே. ஒன்று செய்கைக்கு யோக்யர் சக்தராயிருப்பரன்றோ. “உன்னைக் காணவேணும்” என்று ஆசையாலே

பலஹீநனாய்த் தளர்ந்து இனி உபாயாநுஷ்டாந சுகமனல்லேன். இது பூர்வர்கள் நிர்வாஹம்.

விளக்கம் - (உன்னை இத்யாதி) - “ஆனால் வேறு ஏதேனும் ஒரு காலகட்டத்தில் இது போன்று உலக விஷயங்களில் நாட்டம் கொண்டு பகவத் விஷயத்தைக் கைவிடுவீரோ?” என்று ஸர்வேச்வரன் கேட்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். முன்பே “உன்னைவிட்டொன்று மாற்றுகிறின்றிலேன்” என்று கூறினேன் அல்லவோ? இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “நம்மை விட்டு பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டீர் என்றால், நம்மை அண்டுவதற்கான தகுதி இல்லை என்பது காரணமாக இருக்கலாம் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஒரு செயலைச் செய்ய எண்ணுபவர்களுக்கு, அதற்கான சக்தி இருக்கவேண்டும் அல்லவோ? “உன்னைக் காணவேண்டும்” என்ற ஆசையால் நான் பலம் இழந்தவனாகத் தளர்ந்து, அதற்கான உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்பதை அறிந்து, அந்த உபாயம் கைகூடும்வரை பொறுமையுடன் இருக்கவல்லவனும் அல்லேன். இது பூர்வர்கள் கூறும் கருத்தாகும்.

வ்யாக்யானம் - (அங்குற்றேனல்லேன்) நித்யஸூரிகளோடொக்க அங்கேயிருக்கிறே னல்லேன். (இங்குற்றேனல்லேன்) ஸம்ஸாரிகளோடொக்க இங்கேயுண்டுடுத்துப் போருகிறேனல்லேன். (உன்னை இத்யாதி) இங்ஙனேயானால், நீ வந்து முகங் காட்டுமளவும் நடுவோரிடத்தில் நிற்க சுகமனாகிறிலேன். (அவாவில் வீழ்ந்து நான்) “ஆசையென்னுங் கடலில் வீழ்ந்திங்கயர்த்தோம்” தடுமாறாநின்றேன்.

விளக்கம் - (அங்குற்றேனல்லேன்) - நித்யஸூரிகளைப் போன்ற தகுதி கொண்டு பரமபதத்தில் இருக்க வல்லவன் அல்லன். (இங்குற்றேனல்லேன்) - ஸம்ஸாரிகள் போன்று இங்கு “உண்டு, உடுத்து” என்பதாக இருக்கவல்லவனும் அல்லன். (உன்னை இத்யாதி) - நித்யஸூரிகள் கூட்டத்திலும், ஸம்ஸாரிகள் கூட்டத்திலும் இன்றி, வேறுபட்டு நின்றால், ஸ்வரூப ஞானத்தைக் கொண்டு தரிக்கலாம் அல்லவோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். நீ வந்து உனது திருமுகம் காண்பிக்கும் காலம் முடிய, இது போன்று நடுவில் உள்ள நிலையிலும் இருப்பதற்குப் பொறுமை இல்லை. (அவாவில் வீழ்ந்து நான்) - பெரியதிருமொழி (4-9-3) - ஆசையென்னுங்

கடலில் வீழ்ந்திங்கயர்த்தோம் – என்பதற்கு ஏற்ப, மிகுந்த ஆசையில் விழுந்து கரையேற இயலாமல் தடுமாறியபடி நிற்கிறேன்.

வ்யாக்யானம் - (இலங்கை செற்றவம்மானே) தந்தலையில் ஒன்றுமில்லாமையைக் கண்டார், ஒன்றுமில்லாதார் பெற்றவிடத்தைப் பார்க்கிறார்; கைம்முதலற்றவன் ஸஞ்சிதமான தந்தை வாங்கிப் பார்க்குமாபோலே. (இலங்கை செற்றவம்மானே) தன் பேறாயிருக்கிறபடி. ஸ்வரூபம் ப்ரகாசித்தால், அவல் தலையிலே தள்ளி வைக்கவுங் கடவதாய், அவனும் பிராட்டிமாரோடொக்க மேல் விழுந்து விரோதிகளையும் போக்கி அணைக்கைக்குவேண்டும் ப்ராப்தியுண்டாய்க்காணும் இருப்பது. “அவையெல்லாம் செய்தமையுண்டு, ஆனாலும் அதுக்குப் பிற்பட்டதே” என்ன; அக்கண்ணழிவு அறுத்து வைத்தாயிறே.

விளக்கம் - (இலங்கை செற்றவம்மானே) - தனது கையில் கைம்முதல் ஏதும் இல்லை என்பதைக் கண்டார். கைம்முதல் ஏதும் இல்லாதவர் அடைந்த பேற்றையும் பார்க்கிறார். உன்னையே உபாயமாகக் கொண்டு உறுதியுடன் நின்ற சீதைக்கு உதவியது போன்று உதவவேண்டும் என்கிறார். கைம்முதல் இல்லாதவன், முன்பு சேர்ந்து வைத்த செல்வத்தை எடுத்துப் பார்ப்பது போன்று. (இலங்கை செற்றவம்மானே) - சீதையைக் காப்பாற்றியது உனது பேறு என்று எண்ணியது போன்று, எனக்கும் செய்யவேண்டும். ஆத்ம ஸ்வரூபம் குறித்த ஞானம் மற்றும் அவனுடைய ஸ்வரூபம் குறித்த ஞானம் ஏற்படும்போது, அவனுடைய தலையில் நமது பாரத்தை ஏற்றுப்படியான நிலை உண்டாகும்; அப்போது அவன் பிராட்டிமாருடன் சேர்ந்து அல்லது அவர்களைக் காப்பாற்றுவது போன்று வந்து, நம்முடைய விரோதிகளையும் நீக்கி, நம்மை அணைத்துக் கொள்ளும்படியான ப்ராப்தி ஏற்படுகிறது. இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “நாம் அது போன்று இராமாவதாரத்தில் செய்தோம். நீவிர் அந்தக் காலகட்டத்திற்கும் பிற்பட்டவர் அல்லவோ? நாம் என்ன செய்ய இயலும்?”, என்றபோது, பதில் கூறுகிறார். அத்தகைய குறையை நீ போக்கினாய் அல்லவோ என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (திங்கள் இத்யாதி) சந்தரபதத்திலே செல்லவோங்கி ரத்நமயமான மாடங்களையுடைய சிரீவரமங்கலநகரிலே, அவதாரம் போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே, நித்யவாஸம் பண்ணுகிறிலையோ? (திங்கள் சேர் மணிமாட நீடு) சந்த்ரனோடே சேரும்படி மாணிக்கமயமான மாடங்கள் வளருகிற. நீடுகை நீட்சியையுடைத்தாகை. “அது அப்படியேயானாலும் பரிகரமில்லையே?” என்ன, (சங்கு சக்கரத்தாய்) அங்ஙன் கண்ணழிவு சொல்லலாமோ, ஓரோகைக்குப் படையன்றோ கூடநிற்கிறது என்கிறார். இங்கு, “சாபமாநய ஸௌமித்ரே” என்னவேண்டும் குறையுண்டோ. பிறர் கை பார்த்திருக்கவேண்டும் குறையுண்டோ இங்கு? பரிகரங்களை அழைத்துக் கார்யங் கொள்ளவேண்டும்படியோ உனக்கிருக்கிறது. நீ ஸந்நிஹிதனல்லாமையோ, நீ சக்தனல்லாமையோ, உனக்குப் பரிகரமில்லாமையோ, பரிகரந்தான் கைகழியநின்றோ, எத்தாலேதான் இழக்கிறதென்ன; அவையெல்லாமப்படியே, “இத்தலை இப்படி குறைவற்றாலும் ப்ரயோஜநமில்லையே, அத்தலையும் குறைவற வேணுமே?” என்ன,

விளக்கம் - (திங்கள் இத்யாதி) - சந்த்ரமண்டலம் முடிய செல்வதற்காக உயரமாக ஓங்கி வளர்ந்து நிற்கும் இரத்தினமயமான மாடங்களைக் கொண்ட சிரீவரமங்கலநகரத்தில், அவதாரம் போன்று வந்து தோன்றி மறைந்து விடாமல், நித்யமாக வசிக்கிறாய் அல்லவோ? (திங்கள் சேர் மணிமாட நீடு) - சந்த்ரனுடன் சேரும்படியான மாணிக்கமயமான மாடங்கள் வளர்ந்தபடி உள்ள. நீடுகை என்றால் நீண்டுள்ள தன்மை கொண்ட. “அது அப்படி இருந்தாலும், துணைக்கு ஆயுதம் போன்றவை இல்லையே”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (சங்கு சக்கரத்தாய்) - அப்படி ஒரு குறையைக் கூறலாமா? ஒவ்வொரு திருக்கரத்திற்கும் ஒவ்வொரு படை போன்ற ஆயுதம் அல்லவோ உள்ளது? இங்கு, யுத்தகாண்டம் (21-22) - சாபமாநய ஸௌமித்ரே – லக்ஷ்மணா! வில்லைக் கொண்டு வா - என்று கூறும்படியான குறை ஏதும் இல்லை; அதாவது, முன்னரே ஆயுதம் திருக்கரத்தில் உள்ளது. மற்றவர்கள் ஆயுதம் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற குறை இந்த இடத்தில் உள்ளதோ? உனது படைகளை அழைத்துச் செயலாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்படியான நிலையா இங்கு உள்ளது? ஆழ்வார் ஸர்வேச்வரனிடம், “நீ அருகில் இல்லாமல் உள்ளவன் அல்லன், ஆற்றல் இல்லாதவன் அல்லன், துணையான படைகள் இல்லாதவன் அல்லன். இப்படி உள்ளபோதிலும் உனக்குக் குறை என்ன உள்ளது?”, என்றார். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “இவை எல்லாம் இருந்தாலும், நீவிர் குறையுடன்

இருந்தால், இவை எதனாலும் பயன் இல்லை. நீவீர் குறையின்றி இருத்தல்வேண்டும் அல்லவோ?” என்றான். இதற்கு அடுத்து விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தமியேனுக்கு) இத்தலையும் குறைவற்றதென்கிறார். அங்கே பிரியாதிருக்கிறார்படியல்லேன், இங்கே பிரியாதிருக்கிறார்படியல்லேன்.

இங்குள்ளார்க்கு இவ்விஷயத்தை யறியாமையாலே பிரிவில்லையே. (தமியேனுக்கு) உன்னையொழியத் துணையில்லாத எனக்கு ஸ்வரூபத்தை, “ஸாதநம்” என்று செலவெழுதிக்கழிக்கில் கழிக்குமித்தனை. நீ உபாயமானாலும் உபாய ப்ரதிபத்தி பண்ணுவார் வேண்டாவோ. (தமியேன்) பிராட்டியில் வ்யாவ்ருத்தி. அங்கானால் ஒரு த்ரிஜடையாகிலுமுண்டிறே, இங்கு “ஆவாரார் துணை” என்னும்படியிறே தனி. ஆனால் செய்ய வேண்டுவதென்? என்ன, (அருளாயே) என் வெறுமையும் உன் பெளஷ்கல்யமும் அறிகைக்கு, நீ அடியில் தந்தவருள் இன்று குடிபோயிற்றோ. அன்று நான் அபேக்ஷியாதிருக்க அருளின நீ, அபேக்ஷிக்கைக்கு யோக்யதையைப் பிறப்பித்துப் பொகடவோ. ருச்யுத்பாதநம் பண்ணுவாரொருவரும், உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணுவாரொருவருமாயோ இருப்பது. “நின்னருளே புரிந்திருக்கிற” எனக்கு அருளாயாகில் பின்னை யார்க்கு வேறு அருள இருக்கிறாய்?

விளக்கம் - (தமியேனுக்கு) - “நானும் குறை இன்றியே உள்ளேன்” என்கிறார். அங்கு உள்ளவர்கள் போன்று பிரியாமல் உள்ள நிலையில் நான் இல்லை. அதே போன்று, இங்கு உள்ளவர்கள் உன்னைப் பிரிந்தாலும் வாடாமல் உள்ளது போன்ற நிலையிலும் நான் இல்லை. ஆனால், ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பிரிவு இல்லாமை என்பது என்ன என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இங்கு உள்ளவர்களுக்கு இந்த விஷயம் குறித்து அறியாத காரணத்தால் பிரிவு இல்லை என்று கருத்து. (தமியேன்) - உன்னை அல்லாமல் வேறு துணை ஏதும் இல்லாத எனக்கு. ஆதம் ஸ்வரூபத்தையே எனது சாதனம் என்று கொண்டு சிலர் வாழ்வைக் கழிப்பர். நீ உபாயமாக நின்றாலும், “உன்னை அல்லாமல் வேறு உபாயம் இல்லை” என்று உபாயத்தில் ப்ரபத்தி செய்பவர்கள் வேண்டும் அல்லவோ? (தமியேன்) - சீதையைக் காட்டிலும் தனக்குள்ள வேறுபாடு கூறுகிறார். அங்கு த்ரிஜடை என்பவள் சீதைக்கு துணையாக இருந்தாள்; ஆனால் இங்கு, திருவாய்மொழி (5-1-9) - ஆவார் ஆர் துணை - என்பதாக தனியே உள்ள நிலையே உள்ளது.

ஸர்வேச்வரன் இவரிடம், “சரி, நாம் உனக்கு என்ன செய்யவேண்டும்?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (அருளாயே) - எனது வெறுமை மற்றும் உன்னுடைய பரிபூர்ணமான நிலை ஆகிய இரண்டையும் அறிவதற்கு, நீ முன்பு தந்த அருளானது விலகியதே! அன்று நான் வேண்டாமல் உள்ளபோது அருளினாய், இன்று வேண்டுதலுக்கு ஏற்ற தகுதியை எனக்கு உண்டாக்கி, என்னை அகற்றலாமோ? ஆசையை ஏற்படுத்துபவர் ஒருவர், உபாயத்தைக் கைக்கொள்பவர் ஒருவர் என்றா இருப்பது? உனது அருளையே எதிர்பார்த்தபடி உள்ள எனக்கு அருளாமல், வேறு யாருக்கு அருள் புரிவதற்கு உள்ளாய்?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 92)

42. த்வதீய புக்த் உஜ்ஜித சேஷ போஜிநா

த்வயா நிஸ்ருஷ்ட ஆத்மபரேண யத்யதா

ப்ரியேண ஸேநாபதிநா ந்யவேதி தத்

ததா அநுஜாநந்தம் உதார வீசுஷணை:

பொருள் - (அடுத்த ஸேனைமுதலியாரை அனுபவிக்கிறார்) நீ, உண்டு மீதம் வைத்தவற்றை உண்பவரும்; உன்னால் அமைக்கப்பட்ட உனது இரண்டு விபூதிகளையும் நிர்வாகம் செய்தல் என்ற பாரத்தைக் கொண்டவரும்; அனைவருக்கும் ப்ரியமாக உள்ளவரும் ஆகிய விஷ்வக்ஸேநரால் எந்தச் செயலானது எந்த விதத்தில் விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டதோ, உனது கடாசுஷம் மூலமாக, அந்தச் செயலை அது போன்றே செய்தல் என்று நியமிப்பவனாகவும், ...

அவதாரிகை - உபயவிபூதி விஷயமான தன்னுடைய ஸர்வபரத்தையும் இவன் பக்கலிலே வைத்து, இவனிட்ட வழக்காயிருக்கிற ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வானுடைய தாஸ்ய ஸாம்ராஜ்யத்தை அனுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - இரண்டு விபூதிகள் விஷயமாக உள்ள அனைத்து பொறுப்புகளையும் இவனிடம் வைத்து, இவன் கட்டுப்படுத்தியபடி உள்ள ஸேனைமுதலியாருடைய தாஸ்ய ஸாம்ராஜ்யத்தை அனுபவிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (த்வதீயேதி) தேவர் அமுது செய்து கைவாங்கின ப்ரஸாதத்தாலே தரிக்குமவராயிருக்கை. “த்வதீய” என்கையாலே வகுத்த ஸ்வாமியுடைய சேஷமே போஜ்யம் என்கிறது. “யதுச்சிஷ்டமபோஜ்யம்” என்கையாலே அல்லாதாருடைய உச்சிஷ்டம் அபோஜ்யமென்கை. “புக்தோஜ்ஜிதம்” என்கையாலே, “கலத்ததுண்டு” என்கிறபடியே, அமுது செய்து கைவாங்கின பின்புற்றையதே போஜ்யம்; முன்பு பாத்ராசேஷமே அபோஜ்யம் என்கிறது.

விளக்கம் - (த்வதீயேதி) - நீ அமுது செய்து மீதம் வைத்த ப்ரஸாதம் மூலம் தரித்தபடி இருத்தல். “த்வதீய” என்று கூறுவதால், இயல்பாகவே எஜமானனாக உள்ள அவனுடைய மீதமே, இன்பமாக உண்ணக்கூடியது என்று இருத்தல். தைத்தரீய நாராயணவல்லி - யதுச்சிஷ்டம் அபோஜ்யம் - உண்ணத்தகாத மீதம் என்று எது உள்ளதோ - என்பதற்கு ஏற்ப, மற்றவர்கள் உண்டு வைத்த மீதமானது உண்ணத்தகாததாகும். “புக்தோஜ்ஜிதம்” என்பதால், திருப்பல்லாண்டு (9) - கலத்ததுண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப, மற்றவர்கள் உண்டு வைத்த மீதமானது உண்ணத்தகாதது ஆகும். அவன் அமுதம் செய்து மீதம் வைத்தவை மட்டுமே உண்ணத்தக்கது, மற்றவை உண்ணத்தகாதது என்று கருத்து.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்